

VĨNH BIỆT BÁC!

THƠ GỬI BÁC HỒ : chuyện một cơn nằm mê

TÔN THẤT THIÊN

Gần đây tôi nằm mê thấy một sự kiện khá đặc biệt. Xin kể lại y hệt như chuyện đã xảy ra.

Tôi đang đi trên đường phố Tây Béc Linh, gần Bức Tường đầy lỗ thủng và có đoạn bị đập phá tan tành. Thành lính gặp một nhóm người Việt, nam lẫn nữ, vào khoảng 30-40 tuổi. Thấy tôi, họ nhào đến, nhao nhao nói: "Chú đi, chú, nhờ chú xem hộ chúng cháu bức thư này có được không?". Tôi hỏi: "Thơ gì vậy?". Họ đồng thanh nói: "Thư gửi Bác." Tôi hỏi: "Bác nào?". Họ lại đồng thanh nhao nhao: "Bác Hồ chú Bác nào nữa!"

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên. Tôi nói: "Thơ gửi ông Hồ thì đưa tôi làm gì! Các cô các cậu theo cộng sản, mà tôi có nguyên tắc rất nghiêm ngặt là không muốn liên hệ gì với cộng sản cả, cho nên tôi không thơ từ gì cho ông Hồ cả. Và lại ông Hồ chết lâu rồi. Mà các cô các cậu cộng sản thì sao không liên lạc với các ông lãnh tụ Đảng Cộng Sản Việt Nam nếu có gì muốn nói."

Sau mấy giây im lặng, một cô trong đám, có vẻ là chủ động trong vụ này, nói chầm chậm nhưng có vẻ cương quyết: "Nhưng chúng cháu hết cộng sản rồi! Chúng cháu đã quyết định từ bỏ cộng sản. Vì vậy chúng cháu mới có bức thư này. Thư này là thư vĩnh biệt Bác."

Tôi ngạc nhiên, im lặng một hồi rồi hỏi: "Bác của các cô các cậu chết đã hai chục năm nay rồi, thì giao thơ của các cô các cậu

cho Bác thế nào? Các cô các cậu giỡn hay thiệt?".

Cô trưởng nhóm lại nói: "Đây là thư tưỡng trưng mà chú! Chúng cháu muốn dùng hình thức này để nói lên quyết định của chúng cháu dứt khoát từ bỏ cộng sản, bỏ Đảng đấy mà! Chúng cháu sẽ gửi thư này công khai cho Tổng Bộ và sẽ công bố lên mặt báo. Nói vĩnh biệt là vĩnh biệt Đảng và xã hội chủ nghĩa đó chú!"

Tôi suy nghĩ một hồi rồi hỏi nghiêm túc: "Các cô các cậu theo cộng sản bao nhiêu lâu rồi? Nhứt định bỏ cộng sản thiệt sao?" Họ đồng thanh nói lớn: "Quyết định bỏ thật, không do dự, không hối tiếc." Cô trưởng nhóm nói thêm: "Chúng cháu ngoài 30 cả rồi; có anh chị gần 40; như vậy là chúng cháu theo Đảng cũng đã 15-20 năm rồi. Nhưng nay đã bàn với nhau kỹ, và đã nhứt quyết đoạn tuyệt với Đảng, với cộng sản, với xã hội chủ nghĩa, với một cách sống mà chúng cháu chán ngán lắm rồi, vì nó chỉ dựa trên dối trá, khoác lác, vô nhân đạo, mà lại còn làm cho xú sỏ càng ngày càng lụn bại và dân chúng càng ngày càng nheo nhóc khốn khổ. Chúng cháu ngán cũng như anh Quýnh ấy mà!" Tôi hỏi: "Quýnh nào? Anh Hoàng Hữu Quýnh ấy à?" Họ đồng thanh la: "Dạ phải! Dạ phải!"

Như đã nói ở trên, tôi không muốn dính líu gì với cộng sản. Nhưng đây là một trường hợp khác. Những người này không phải là cộng sản nữa. Có thể nói chuyện được. Và tôi cũng tò mò muốn biết họ viết những gì. Do đó, tôi nói: "Thế thì được. Đưa thơ đây tôi coi nào." Cô trưởng nhóm đưa cho tôi một bức thơ đánh máy dài mấy trang.

Tôi nói: "Tôi không cho các cô các cậu ý kiến ngay được. Thơ dài lòng thông, cần phải đọc hết và kỹ mới có một ý niệm về nó

được. Vậy các cô các cậu để tôi đem về nhà, đọc xong, mai sẽ gặp lại các cô các cậu và cho ý kiến."

Họ đồng ý, và tôi đem thơ về nhà đọc. Thơ như sau.

VĨNH BIỆT BÁC

Bên Bức Tường Béc Linh

Tháng 8, 1990

Thưa Bác,

Với bức thư này chúng cháu đồng tình, cương quyết và dứt khoát từ bỏ Đảng Cộng Sản Việt Nam, từ bỏ xã hội chủ nghĩa. Từ nay chúng cháu hoàn toàn cắt đứt mọi quan hệ với Đảng, không tự coi là cộng sản và không chấp nhận xã hội chủ nghĩa nữa, để trở lại làm con người bình thường, có lý trí, có lương tâm, lấy lại nhân tính để hòa mình với mọi người Việt Nam khác và với nhân loại.

Sau bao nhiêu năm theo Đảng, bắt buộc đè nén lương tâm và lương tri, chúng cháu tuy tai nghe mắt thấy bao nhiêu chuyện láo phét, bịp bợm, ngang ngược và xảo trá, đã không cãi lại, không chống đối, mà lại còn phụ họa theo, đi nói láo với người khác, vì đó là đường lối và chính sách của Đảng.

Chúng cháu hành vi như vậy vì chúng cháu tin rằng chỉ áp dụng đường lối chính sách của Đảng mới thắng được Pháp và Mỹ, và nhờ đó xứ sở ta mới độc lập và tiến lên được, dân ta mới ấm no, sung túc và tự do hạnh phúc được. Biết bao nhiêu lần Bác đã quả quyết với toàn dân như vậy.

Hồi còn ở miền Nam Trung Hoa Bắc quả quyết với đảng viên cán bộ rằng sau độc lập ta sẽ có tất cả. Năm 1946 Bắc kêu gọi tiêu thổ kháng chiến, nói rằng thắng Pháp xong, ta sẽ xây lại tất cả tốt hơn trước. Rồi năm 1965, kêu gọi kháng Mỹ, Bắc lại nói thắng Mỹ rồi ta sẽ xây lại xứ sở mười lần tươi đẹp hơn.

Hồi đó chúng cháu cũng tin như vậy vì chúng cháu nghĩ rằng đúng với tên 'Chí Minh' của Bắc, Bắc là người vô cùng sáng suốt và ngay thẳng, không khi nào sai lầm và dối trá. Thêm vào đó, các cơ quan truyền tin, các sách báo trong xứ cũng như ngoài xứ đều đồng loạt nói như vậy hết ngày này qua ngày khác, hết tháng này qua tháng khác, hết năm này qua năm khác, suốt mấy chục năm trời. Chúng cháu sống trong bịt bùng mù mịt, không biết một tí gì sự thực xảy ra bên ngoài, ở Miền Nam, và ngay ở xóm làng bên cạnh nơi chúng cháu trú ngụ hay công tác.

Rồi năm 1975, được tin đại thắng, xứ sở giải phóng, độc lập, thống nhất, chúng cháu, như mọi người quanh chúng cháu, rất mừng rỡ. Chúng cháu nghĩ rằng từ nay hòa bình trở lại, xứ sở độc lập, thống nhất, thanh bình, người dân Việt sẽ được tự do, hạnh phúc, cơm no, áo ấm, tùy ý đi lại trong và ngoài xứ, được hả hê xem sách báo, học hỏi.

Nhưng chúng cháu đã vỡ mộng. Vào miền Nam mới thấy họ tự do sung túc hơn miền Bắc xã hội chủ nghĩa nhiều quá! Thế mà Bắc và Đảng cứ hô hào mọi người miền Bắc giải phóng đồng bào miền Nam đang bị áp bức và đói rách. Tệ hơn nữa, thay vì bắt chước người miền Nam và cùng người miền Nam sung sướng thì Đảng lại chủ trương đập phá tất cả, làm cho toàn quốc đói rách nheo nhóc với

nhau, không sao ngóc đầu lên nổi. Thật là điên khùng tột độ!

Phần khác, nét chiến tranh với Pháp và Mỹ lại chiến tranh với Cao Miên, rồi với Trung Quốc, hai nước xã hội chủ nghĩa anh em. Cảnh chết chóc, thiếu ăn thiếu mặc, hạn chế mọi tự do vẫn tiếp tục. Thêm vào đó, một giai cấp phong kiến cường hào ác bá mới xuất hiện; chúng còn tệ hơn phong kiến cường hào ác bá cũ. Những kẻ này không phải xuất thân từ hàng ngũ phong kiến Mỹ Ngụy nhưng ngay từ hàng ngũ của Đảng. Những kẻ này không những tham quyền tham của, bất lương độc ác, mà còn đốt nát ngu xuẩn một cách vô cùng khủng khiếp. Với giai cấp phong kiến đốt nát và ngu xuẩn mới này chiếm những địa vị then chốt trong guồng máy quốc gia, Đảng đã đẩy xú sở và dân tộc càng ngày càng sâu xuống vực thẳm.

Đảng khác, có những sự kiện về lãnh vực đối ngoại làm cho chúng cháu thêm đau lòng. Mấy năm nay, Đảng đã nhờ vả Pháp rất nhiều, quan hệ Việt-Pháp rất là thân thiết. Pháp đã tận tình giúp đỡ Việt Nam: nào là tiếp tục viện trợ khi toàn thế giới tẩy chay ta; nào là tiếp nhận và huấn luyện hàng ngàn sinh viên, chuyên viên ta, mở cửa bệnh viện dành cho nhân viên cao cấp của họ để đón lãnh tụ cao cấp của Đảng như ông Lê Đức Thọ.

Tại sao Bác và Đảng không đi con đường đó ngay từ 1945-1946, tránh cho dân ta một cuộc chiến tranh tàn khốc, và tạo cho xú sở những điều kiện phát triển để ngày nay ta có thể ngang hàng với các quốc gia Đông Nam Á khác và sung túc như họ? Những người được đốc thúc đánh Pháp và nay tàn tật sống vất vưởng hàng ngày nghĩ sao về sự hy sinh vô nghĩa của họ đây?

Đối với Mỹ cũng vậy. Đảng hiện nay đang vuốt ve năn nỉ Mỹ

bang giao và viện trợ Việt Nam sau khi đã hô hào dân chúng "chống Mỹ cứu nước" trong bao nhiêu năm trời, gây không biết bao nhiêu tang tóc tàn phế. Chống Mỹ thật ra không phải là cứu nước mà là hại nước. Nói vậy có vẻ là ngược ngạo. Nếu Bác cho rằng chúng cháu nói ngang thì xin Bác xét kỹ những gì mà ông Gorbachev đã làm.

Tất nhiên Bác biết rõ là ông thủ trưởng của phong trào cộng sản thế giới Gorbachev đã đả kích kịch liệt người Tổng Bí Thư tiền nhiệm là Brezhnev vì đoàn lãnh đạo Nga Sô Brezhnev-Kosigyn đã áp dụng một chính sách chống Mỹ cực đoan. Hậu quả của chính sách đó là làm cho Nga Sô kiệt quệ về kinh tế gây ra một tình trạng suy sụp rối ren bi đát ngày nay trong khi các nước tư bản hiện nhiên đầy sinh khí và trên đà phát triển mạnh. Gorbachev và nhóm lãnh đạo Nga Sô hiện nay đã phải công nhận rằng chế độ tư bản hơn hẳn chế độ xã hội chủ nghĩa và cần được bắt chước. Trong khi đó Nga Sô cần được sự trợ giúp của Mỹ và các nước tư bản khác mới thoát nổi tình trạng bi đát hiện nay. Như vậy có phải chống Mỹ là hại nước không?

Bác thấy không: chúng cháu cũng biết suy nghĩ chứ, nhất là từ khi chúng cháu được bước chân ra khỏi nước và được thấy thế giới bên ngoài, dù là chỉ mới một phần nhỏ thôi.

Bác và Đảng hằng nói tiêu diệt tư bản Mỹ là làm nhiệm vụ quốc tế của chúng ta, là làm cách mạng thế giới để cứu nhân loại, là làm nhiệm vụ vinh quang mà lịch sử giao phó cho dân tộc ta, và thế nào ta cũng thắng vì tư bản đang rầy chết. Ngày nay Đảng lại nói tư bản còn vài trăm năm nữa mới chết, và hiện nay nó mạnh lắm vì nó đã giải quyết được những mâu thuẫn của nó. Trong khi đó, xã

hội chủ nghĩa đang rơi vào một cuộc khủng hoảng khủng khiếp và khối cộng sản quốc tế đã tan rã. Hơn nữa, Nga Sô, quốc gia xã hội chủ nghĩa đầu tàu của phong trào cộng sản thế giới, đã thú nhận rằng đi con đường xã hội chủ nghĩa là chuyện vớ vẩn, đưa đến suy sụp kinh tế và băng hoại văn hóa, và nay đang năn nỉ xin các nước tư bản trợ giúp.

Vậy ai thắng ai? Và tại sao biết bao thanh niên thiếu nữ ta phải bỏ mình hoặc thân tàn mang tật, ngày nay đói rách, để thi hành cái nhiệm vụ gọi là vinh quang ấy? Họ tội tình gì mà lại bị Bác và đảng đem hy sinh họ vào những chuyện tuyệt nhiên chẳng dính dấp gì đến lợi ích của dân tộc Việt Nam? Có phải là cực cùng phi lý và vô nhân đạo không? Chống Mỹ cứu nước! Cứu nước nào?

Những điều mà Bác và Đảng nói đi nói lại và quả quyết trong mấy chục năm qua toàn là láo phét, vớ vẩn, và sai bét. Những hậu quả của sự sai lầm này thật là tai hại cho xứ sở và dân tộc Việt Nam. Thật là lỗi lầm kinh khủng. Nếu áp dụng lối lập luận và ngôn ngữ của Bác và Đảng thì đó là tội ác tày trời.

May mà Bác đã chết chớ nếu Bác còn sống thì dân sẽ hỏi tội Bác, và Bác sẽ trả lời sao đây?

Ôi thật là mỉa mai! Nếu chúng cháu không là nạn nhân của một chiến dịch lừa gạt bản thủ đại quy mô thì chúng cháu cũng là nạn nhân của một sự sai lầm ghê gớm của Bác.

Các cơ quan tuyên truyền của Đảng trong nước và của các nước bạn ở ngoài nước đã không ngớt ca ngợi Bác là thiên tài. Đúng quá, Bác ạ! Bác là thiên tài thật! Thiên tài về chiến thuật/sách lược. Quyết định chiến thuật/sách lược nào của Bác đề ra cũng

tuyệt diệu, làm cho bạn cũng như thù phải khiếp phục.

Chỉ có một quyết định Bác đã làm, nhưng tai hại thay, nó lại thuộc về lãnh vực chiến lược: đó là quyết định về con đường đi cho xứ sở và dân tộc để đến thanh bình, tự do no ấm. Bác đã chọn một con đường diệt chủng. Bác đã đẩy xứ sở và dân tộc Việt Nam vào con đường mà Nga Sô đã đi theo hơn 70 năm nay, con đường "chủ nghĩa Mác Lê trong sáng", mà nay chính ông Gorbachev đã thú nhận là con đường dẫn đến diệt vong!

Trước một tình trạng như vậy chúng cháu đã thức tỉnh. Chúng cháu vẫn tiếp tục ^ông nân yêu nước, nhưng chúng cháu không yêu, và không thể yêu, xã hội chủ nghĩa được nữa. Chúng cháu không muốn xứ sở và dân tộc Việt Nam, và bản thân chúng cháu bị hoàn toàn diệt vong. Vì vậy chúng cháu phải cương quyết dứt khoát từ bỏ con đường đó, nghĩa là từ bỏ cộng sản, từ bỏ xã hội chủ nghĩa, từ bỏ Đảng, và từ bỏ Bác.

Vĩnh biệt Bác!

Những người có tên dưới đây ^đồng ký

Gửi Tổng Bộ Đảng Cộng Sản Việt Nam

Hà Nội

Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam

Nhờ chuyển cho Bác

(Mấy ông vẫn tự xưng là thần thánh chắc có đường giấy liên lạc huyền diệu để làm việc này)